

nr. 76 / 12 iunie 2023
Săptămânal de cultură

FICȚIUNEA

optm

Roxana
Ruscior
visează
farfurii
zburătoare
și tacâmuri
de ceață.

Zenob

Director de număr: Zenob

Premiile Ficțiunea

Zenob

Asociația Creatorilor de Ficțiune (ACF) & revista Ficțiunea OPTm promovează forme hibride ale artei, considerând că limbajele creatorilor se află în armonie, iar granițele tradiționale au intrat de multă vreme într-un proces de dizolvare. Tocmai de aceea, Premiile FICȚIUNEA, ajunse la a II-a ediție, își propun să recompenseze artiști valoroși din varii domenii, pentru detalii, pentru noutăți excepționale, pentru realizări care fac parte

din marea schimbare pe care o parcurgem.

Propunerile vin de la filialele ACF și de la colaboratorii revistei Ficțiunea OPTm. Nu vom ține cont de notorietatea sau de vizibilitatea artistului, ci de calitățile creației.

Fiecare premiu este acordat de un singur membru al juriului, prin puterea argumentului public.

ACF & revista Ficțiunea OPTm vor acorda anul acesta 6 premii.

NOMINALIZĂRI

Stil artistic rafinat și ingenios

- Adi G. Secară: *Horodok* (poeme). Eikon, 2022
- Răzvan Mazilu – *Opera de trei parale*, Teatrul Excelsior
- Nicolae Vicol pentru rolul Dr Wangel din *Femeia mării* de Henrik Ibsen, regia Andriy Zholdak, TN „Marin Sorescu”, Craiova.
- Ștefan Câlția – expoziția *Obiectele restaurării*, Iași, 2022

Creație hibridă, cu valoare de manifest

- Eugen Jebeleanu – *Pescărușul* (Cehov), TNB
- Ioana Miron & Răzvan Țupa – *Poetic. Relația grafică - Performan(ce) grafic in versuri*, CPL, 2022
- Dan Mircea Cipariu – *Meta Vers*, Vellant, 2022
- Felix Aftene – Expoziția de artă plastică *Retrospectiva*, 2022

Ficțiune psihologică, cu impact social

- Alexandra Badea – *Exil* (text și regie), TNB
- Alina Grigore – *Crai nou* (film), scenariu și regie.
- Andrei Ungureanu – *Nașterea eroului* (roman), Litera, BPC, 2022
- Petronela Buda – pentru rolul din spectacolul *Ușa e deschisă* (Andrei Velea), regia Vlad Ajder, producător Teatrul Dramatic Galați.

Cel mai bun personaj

- Mircea Cărtărescu – pentru personajul Theodoros din romanul omonim, Humanitas, 2022
- Andrei Ungureanu – pentru Moussa, din *Nașterea eroului*, Litera, BPC, 2022
- Ioana Chițu – pentru personajul Irina din *Crai Nou* (r. Alina Grigore)
- Bogdan Alexandru Stănescu – pentru personajul Ralu din romanul *Abraxas*, Polirom 2022

Cel mai creativ final de operă

- Paul Neogescu – pentru regia filmului *Oameni de treabă*
- Alexandru Lamba – *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte* (roman), Litera, BPC, 2022
- Dora Pavel – *Crush* (roman), Polirom, 2022
- Cătălin Ceaușoglu – *Șapte povești care nu se termină bine pentru toată lumea* (proză scurtă), Nemira 2022

Ficțiune de popularitate

- Dana Ștefănescu – fotografie urbană
- Iulia Șchiopu – *Tea* – portret de păpușă (ulei)
- Florin Spătaru – *Greier de topaz*, Litera, BPC, 2022
- Gabriela Boangiu – seria *Zodiacului* (text și desen), expoziția *Călătorind prin lume cu zodiacul la rever*, Craiova, 2022.

Juriul

Liviu G. Stan
(scriitor)

Adriana Irimescu
(actriță)

Ligia Pârvolescu
(scriitoare)

Cristina Bogdan
(conf. univ. dr, antropolog)

Ciprian Handru
(dr, Litere)

Ileana Marin
(prof. univ dr.)

Gala premiilor
va avea loc
pe 30 iunie, ora 19,
în grădina/mansarda
Casei Filipescu-Cesianu,
Calea Victoriei 151.

Asociația Creatorilor de Ficțiune, bulev. N. Bălcescu nr 7, ap 3, București, sector 1.
<https://asociația-creatorilor-de-ficțiune.ro>
<https://fictiunea.ro> • contact@fictiunea.ro

Ken – life in plastic is fantastic

Julia Pană

(fragment de roman)

„Cine se scoală de dimineață departe ajunge”, așa își zicea și el în minte, era de acord cu proverbul. Mai avea câteva mile și ajungea la rezidență artistică. Mașina se strecura ușor, silențios, se simțea așa de fericit cu ea, încât ar fi străbătut toată planeta la volan. Nu era cea mai tare mașină, dar o dorise intens, mai mult decât dorise prima femeie. Și tocmai de aceea nu prea avusese parte de femei; pentru echilibru, nici ele de el. Era ceea ce s-ar putea numi un scriitor în vogă, participa la conferințe, ținea seminare de creativitate și chiar un curs pe care academicienii îl numesc *dirty books*. Ei, da! Dacă ar fi avut aici studenții de la cursul acela, ar fi fost star al lecturilor publice, dar în aceste condiții internaționale, era pur și simplu un rezident ca toți ceilalți, deși avusese parte în carieră de multe rezidențe ca scriitor. Își simții mușchii fremătând, trecuse pe la sală, doar treizeci de minute, știa că

asta va da foarte bine. Era aproape dependent de exerciții și de tot ceea ce înseamnă tratamente de beauty pentru masculi ca el. Era atât de nerăbdător să-și cunoască colegii de rezidență, că citise emailurile directorului de câteva ori.

Văzuse fotografiile celorlalți participanți și își alesese deja cel puțin trei victime. O ea și doi ei. Hm! *Dirty writer!* Așa se hrănea el, ca Dracula, cu sânge proaspăt, indiferent de gen.

Știa toate trick-urile posibile pentru ambele tabere. O făcea cu multă ușurință, trecând prin toate stările și, în dezacord cu propriile principii, câteodată chiar se atașa de propriile victime, evident pentru scurt timp. Tocmai participase la un documentar despre tineri abuzați. Sincer, nu își amintea să i se fi întâmplat lui așa ceva, dar în profilul literar dădea bine. Așa că el, un mulatru de un metru nouăzeci și cam o sută de kilograme, cu fâșii de fibră pe tot trupul, ca un adonis, plânse la filmări mai ceva ca

un actor profesionist și în timp ce gândul improviza scene teribile, el mărturisea cum propriul tată îl căutase în pantaloni de cocoșel și apoi cum se jucau, până jocul devenise dureros și viața lui se oprise undeva pe la unșpe ani.

Sigur e undeva în natura lui să facă totul așa ca într-un manual de marketing.

Dar ce poate fi natura umană, e șireată, ca un șir lung de maimuțe în creștere.

El știe foarte bine unde e punctul zero al creaționismului. Poate că pare incredibil, dar el crede că a rupt lanțul trofic. Toate se opresc aici în îngâmfarea lui nemărginită, nemărginită ca și imaginea care deschidea parcul rezidenței. Respiră aerul curat și deja aleargă mental pe dealurile pline de crânguri verzi și lucrări abstracte de sculptură. Rulează ușor, își ascultă motorul cum urcă fin șoseaua puțin abruptă, plină de pietricele care se împrăștie sub roți. Șase cutii de scrisori sunt aliniată, ca niște capete de neveste

în așteptarea bărbaților, fiecare de altă culoare, ca niște baticuri fluturând. O pală ușoară de vânt îl trezește din reverie și razant trece, aproape atingându-i oglinda retrovizoare, o bicicletă. Are și pe cineva în șa, un trup de femeie, din spate destul de bine proporționată. Are ochiul format, este aproape copleșit de ideea estetică a vieții. Oamenii frumoși sunt bucuria lui.

Integral în versiunea online

Robe, toci și ciucurași

Issabela Cotelin

Evreia robelor și-a tocilor aruncate în aer din nou...

Cândva elegantă ținută academică, roba și toca și-au pierdut, din păcate, semnificația originară de absolvire a unei instituții de învățământ superior, căzând astăzi într-un trist derizoriu.

Datând din secolul al XII-lea, odată cu formarea primelor universități europene, sobra pelerină și pălăria de inspirație papală conferau purtătorului gradul de maestru în arta sau știința studiată. Din secolul al XVIII-lea, s-a alăturat vestimentației și un cântec latin, atribuit goliarzilor (poezi medievali, adesea clerici insubordonați dogmelor sau studenți rătăcitori de la o școală la alta). *Gaudeamus igitur* și trioul robă-tocă-îmn a devenit, fără echivoc, simbolul momentului absolvirii unei școli superioare și semn al intelectualității rasate. Până deunăzi.

În anul de grație 2023, purtarea robei și a tociilor s-a bagatelizat atâta, încât primii absolvenți care defilează actualmente în aceste însemne sunt cei de... grădiniță.

Cum s-a ajuns aici? Ca în „Strania poveste a lui Benjamin Button” (admirabilă scriere a lui F.S. Fitzgerald, ecranizată reușit de David Fincher și interpretată impecabil de Brad Pitt), într-o ordine inversă și care trebuia să nu existe, academia ținută a „intrat” întâi în licee. Apoi, pentru că „timpul nu mai avea răbdare”, a urmat rapid ciclul primar. Nu e o greșală – azi, în mediul urban cel puțin, la clasa a patra ultimul clopoțel îi prinde pe micii elevi în robe și toci. Apoi, pe repede-înainte, grădinița.

În lumea creșei n-au ajuns. Încă. Probabil din cauză că absolvienții de creșă sunt, prin definiție, prea gălăgioși sau prea nepătrunși

de importanța momentului, ca să-i poată bucura cum se cuvine pe părinții presupus maturi cu mândria purtării robei și a tociilor sau de clipa cât durează o poză sau un filmuleț *live* pe rețelele de socializare. Posibil să fie la mijloc și pericolul roaderii concrete, cu dințișori de lapte, a ținutei academice în cauză...

Și despre poza-martor la eveniment se poate divaga la infinit. De la aparatul manual de fotografiat, cu „păsărica” sau ulteriorul „cheese”, expresii menite să smulgă absolventului un zâmbet pentru eternitate, la poza cu telefonul mobil de azi a fost drum lung. De la poza cu mobilul până la firmele specializate care se ocupă de tot „tacumul” absolvirii (vestimentație și ultra-sofisticatele albume foto, diferențiate prin mizilicuri de formă, nu și de fond sau preț), a fost doar un pas.

Rădăcina veniturilor acestor firme care profită de orice sărbătoare legală sau religioasă și de orice eveniment local rămâne totuși bine înfiptă în momentele de absolvire a anilor terminali preuniversitari. Aici investesc părinții cel mai mult. Aici, pe principiul caprei vecinului (*recte* „clasa/școala vecină și-a aranjat deja...”), curg „pachetele promoționale”, care mai de care, unde protagoniste, roba și toca, mai păstrează doar forma prin care s-au consacrat *de jure, de facto* ambele fiind înzoronate, ca bradul de Crăciun, cu tot felul de ornamente. Și cum să nu investești fără a clipi, când bat cu putere la ușă celelalte firme, care organizează banchete cu croazieră în Bora-Bora sau măcar la vecinii din sud – dar asta-i altă poveste.

Integral în versiunea online

O formă de energie

Roxana Ruscior

Mirosea oribil, a putreziciune și arsură, iar frigul pătrunzător care mă făcea să mă zgribulesc devenea tot mai intens pe măsură ce coboram pe niște trepte foarte abrupte. Tunelurile erau scaldate într-o lumină difuză, ca pâlâiala unei flăcări. Nu mi-am dat seama de unde vedea, cert este că părea să ne însoțească, se deplasa înaintea noastră pentru a ne arăta calea, lăsând în întuneric drumul pe care venisem. De câteva ori am avut senzația că priveam totul prin ochii ofițerului din fața mea, ca și când, pentru câteva secunde, mintea mea s-ar fi unit cu a lui. Simțeam în mine o furie cumplită, o dorință inexplicabilă de răzbunare, de a face rău, de a distruge. Senzația era atât de intensă că parcă mă sfâșia pe dinăuntru.

După un drum istovitor, am ajuns într-un spațiu de dimensiuni uriașe și am pășit pe o platformă care plutea peste o apă întinsă.

În jurul nostru se înălța spre cer, pe trepte și coloane titanice crescute parcă din mare, nefiresc contorsionate, o construcție aidoma cu misterioasa cetate pe care o mai văzusem în vis. Aici nu exista însă un cer cu doi sori, în locul lui se întindea un imens spațiu gol, un vid întunecat pe care se profila un disc metallic gigantic reprezentând Soarele Negru. Marginile lui erau acoperite de flăcări ce ardeau fără să-l mistuie, scaldând în întregul subteran în lumina aceea bolnăvicioasă care ne ghidase tot drumul.

Ofițerul și-a ridicat brațele în fața discului, iar spițele sale au început să se rotească. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, amețitor, iar pe măsură ce se învârteau, întrezăream printre ele aceleași rune care simbolizau păcatele și slăbiciunile oamenilor. Bărbatul a rostit, cu vocea cavernoasă pe care o mai auzisem cândva într-un coșmar, invocția

către Santur: „*Sunur saga santur toe/Syntir peri fuir sprueh/Wilugoti haga tharn/Halga fuir santur toe!*“ Discul solar s-a oprit brusc, iar în clipa următoare o lumină orbitoare a izbucnit din centrul lui, învăluind totul în jur. Nu era însă o lumină obișnuită, ci mai curând o formă de energie pe care nu sunt în stare să o descriu, iar cel mai potrivit termen este, paradoxal, acela de „*lumină întunecată*“.

M-am trezit lac de sudoare. Abia se crăpase de ziuă când un soldat american mi-a cerut să-l însoțesc în fostul birou al lui Herr Glück, devenit acum biroul lui Sparks. Cu greu am recunoscut încăperea, totul era distrus: rafturile bibliotecii rupte, cărți aruncate peste tot, ca și când cineva cotrobăise cu disperare după un

anumit lucru. Oare după cartea scrisă pentru comandant? Sparks mi-a confirmat bănuiala și a fost foarte dezamăgit să afle că manuscrisul era deja la editură. El crede, în nebunia lui, că sub castelul Wewelsburg, în acele presupuse tuneluri secrete, se află sursa unei misterioase energii ce ar putea stăpâni lumea. Misiunea lui aici este să găsească „ce căutau naziștii“, n-a venit să ne salveze, ci să pună mâna pe o armă secretă. Nu-mi dau seama cum au ajuns până la ei ciudatele zvonuri care circulau prin lagăr, inspirate probabil de legenda despre cetatea străveche.

(fragment din romanul *Diavolul din Freisetzburg*, Litera, BPC, 2022)

ROXANA RUSCIOR (n. 1982, București), absolventă a Facultății de Jurnalism, Roxana a lucrat 15 ani în presă, apoi în agenții de PR și de marketing online. A debutat editorial în anul 2013 cu romanul *Armata Domnului*, inspirat dintr-un eveniment real: răpirea unor jurnaliști români în Irak. A urmat romanul SF *Un nou Pământ* (2021. Colaborează la revista *Ficțiunea OPTm*).

O femeie din Praga, cu origini românești, în contextul nazismului și al lagărelor germane, un mister, alunecări în fantastic, plus un final ingenios, neașteptat.

„Un roman cu mister, cu suspans, uneori atroce, care invită la o meditație intimă asupra naturii răului, făcându-te să înțelegi că nimic din ceea ce te înspăimântă nu-ți este de fapt străin, impresie întărită în primul rând de personajul central, Karl von Arent, un prototip faustic original.

Vei continua, cu siguranță, să te gândești la acest roman multă vreme.“

Alina Pavelescu

Alegeri dificile, istoria ca un tăvălug

Livu Szoke

Ultimii ani au adus în atenția publicului (și sper că și a criticii) două romane istorice foarte bine documentate și care au așezat pe harta scriitorilor români de valoare două scriitoare extrem de promițtoare. Două doamne care s-au pus pe studiat și documentat mai întâi, pentru a țese apoi povești la care cu siguranță cititorii români au rezonat: este vorba, evident, de „Între două fronturi“ al Oanei David, roman apărut în două ediții la Editura Hyperliteratura, și de cel despre care aș vrea să vorbesc în continuare – „Blestemul Podului“ al Mădălinei Tanasă, apărut anul trecut la Editura Presa Universitară Clujeană (și el reeditat destul de repede la aceeași editură).

Ana, personajul principal al acestei povești, are norocul de a-i pica cu tronc unui băiat cu inimă bună și extrem de muncitor, Petru pe numele său, un zdrahon ale cărui unice ambiții sunt să se căsătorească cu fata pe care a pus ochii încă de mic și să își cumpere un cal pentru a-și ara câmpul și a face rost de mâncare pentru ei și familia lor. Din păcate, Petru a crescut alături de un tată risipitor care le-a creat multe probleme de-a lungul timpului, așa că greutățile nu l-au ocolit de-a lungul vremii. Noroc cu mama sa, Ștefana, care a avut grijă de casă și de el și de sora sa cea bolnăvicioasă, Paraschiva, a cărei tuberculoză latentă o împiedică să participe la muncile câmpului, altminteri poate că și Petru s-ar fi transformat într-un demn urmaș al tatălui său, iar Ana ar fi avut soarta multor alte fete.

Greutățile pe care le întâmpină din pricina capriciilor vremii și a sărăciei pălesc însă atunci când peste ei vine războiul, iar nemții poposesc în sat pentru a apăra podul ce face legătura între zona Moldovei și restul țării. Pentru că titlul exact asta sugerează: ce s-a întâmplat în timpul Marelui Război se repetă acum, iar podul peste Siret redevine obiectiv strategic pentru forțele care se instalează

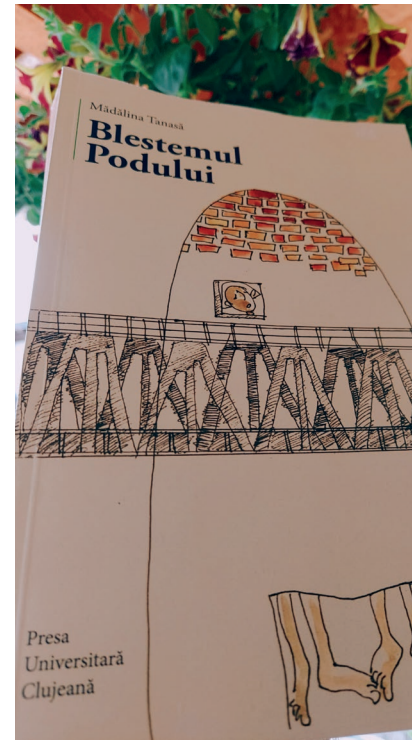
ca la ele acasă în satul Cosmești pentru a-l proteja și a face posibil transportul vehiculelor grele către frontul rusesc. Căci a sosit din nou tăvălugul, iar bărbații sunt chemați la oaste ca să lupte încă o dată într-un război care nu e al lor.

Mădălina Tanasă face o chestie foarte interesantă în această poveste amplă ce se desfășoară în anii premergători celui de-Al Doilea Război Mondial și în timpul acestuia: povestea ei este de fapt despre cum anume sunt afectați locuitorii satului de lângă pod de tăvălugul istoriei – pe de o parte îi avem pe bărbații care pleacă forțați la luptă după o instrucție mai degrabă sumară, unde cei care supraviețuiesc ajung până la urmă în lagăre și trebuie să facă, la rândul lor, niște alegeri dure, în timp ce femeile, copiii și bărbații care nu mai pot lupta rămân acasă pentru a se descurca cum pot, iar aici există din nou două tabere, cei care o lasă mai moale și încearcă să se împace cu ocupatorii nemți care totuși nu sar calul, ferindu-se din calea lor, și cei care aleg să plece din sat, cum este exemplul

familiei Anei, cu copii mici, care aleg calea pădurii, unde se căznesc să treacă cu bine peste vremurile tulburi ce s-au abătut asupra lor.

Povestea se concentrează însă mai ales pe chinurile prin care trebuie să treacă Ana mai întâi în căsnicie din cauza soacrei Ștefana, care parcă se transformă în cu totul altceva după ce îi ajunge o noră în casă, devenind o adevărată soacră acră și nemernică ce-i face zile fripte unei fete altfel blânde și supuse, iar mai apoi din pricina brutelor venite dinspre Răsărit după ce nemții își iau tălpășița și cea mai mare primejdie o reprezintă faptul că sunt femeile rămase fără bărbați care să le apere. Iar apărarea vine totuși exact de unde nu te-ai aștepta, în vreme ce agresiunea are loc, la fel, de unde nu te-ai aștepta. Sau poate că te-ai aștepta, dar nu ai vrea s-o crezi.

O poveste splendidă și dureroasă, cinematografică și foarte amplă, excelent documentată și scrisă cu pasiune și har, „Blestemul Podului“ al Mădălinei Tanasă confirmă încă o dată că romanul istoric românesc o duce foarte bine și că, prin tenacitate,

dărzenie, dăruire și talent, poveștile frumoase pot deveni unele de succes. Citiți această poveste și imi veți da dreptate!

Integral în versiunea online

serenadă/fericirea are picioarele tale

Leonard Matei

este vară și pe nas îmi tot dă borșu/ sălciile știu
că nu pot să fac șpagatul
și-și zornăie amenințător bicele în cea mai
dulce spânzurătoare/ toblorone/
tu care îți ucizi poezii între poduri și îi tragi pe
roată cu furculița/
tu care îl aștepti să se așeze pe scaun și gata îl
scapi de spermă/ de fecale/
mic manual al perfecte fericiri rupe-te finuț și
scurt ca-n wikipedia/

20

gazele fumul și obsesia programatică că am
vorbit cu/ nu despre/
adică lovesc un pachet de țigări cât se poate de
gol/ uite-așa te-am rugat
mai mult prin semne ca un copil anxios/ să-mi
ratezi picioarele/ și așa cum
ne tai lumina câteva secunde de-i zicem lapsus
și apoi alzheimer/
nu ne mai duce pe noi în ispită și umple-ne
pachetele cu țigări prea-fumatule/

O cafea de dimineață la Bruxelles

Mihai Firică

22 martie 2016... O cafea de dimineață la Bruxelles, conversând liniștit cu jurnalistul Ovidiu Nahoi. Reveneam în Belgia pentru întâlniri la Parlamentul European, apoi vizitarea unor locuri atât de dragi din capitala Europei, cu gândul de a-mi umple bagajele cu ciocolată și minunății pentru fiul și soția mea. Ovidiu îmi propune să ne rupem de grup și să mergem cu metrourul, câștigând minute bune pentru a ne pregăti materialele de presă. Peste câteva minute, îmi spune că „a apărut o știre despre un incident pe aeroportul din Bruxelles“, apoi lumea întreagă a aflat de atentatele care au lovit Bruxellesul. Zeci de morți și sute de răniți la câteva sute de metri de locul în care urma să ajung peste 2-3 minute, în stația de metrou Maelbeek. A urmat un coșmar: spaima teribilă care

a pus stăpânire pe un oraș întreg, ocuparea străzilor de către armată și valul imens de solidaritate din partea unor oameni care nu se cunoșteau. În ciuda interdicțiilor, am ieșit pe stradă la câteva minute după cel de-al doilea atentat, cel care a făcut prăpăd în metrou. Apoi am mers în Place de la Bourse. Peste tot se scriau mesaje de susținere în toate limbile pământului. A fost singura dată când am văzut peste 300 de televiziuni când transmiteau simultan. Trei români au fost răniți. Doar întâmplarea a făcut ca grupul de jurnaliști români să nu fie pe lista cu numele celor pe care-i comemorăm. Doar o întâmplare...

La scurt timp, au fost lovite mai multe orașe europene: Berlin, Paris, Nisa, Madrid... Mai puțin norocoși, mulți au fost la timpul nepotrivit în locuri vizate de atentatori.

Haișeniile pe platou...

Dorothea Petre

M-am răsturnat cu căruța și calul noaptea, într-o beznă totală, într-un șanț. Calul a căzut peste mine. Asta se întâmpla pe platou la *Miracolul de la Tekir*.

Mi-am fisurat coastele atunci. Încă îmi mai trosnesc ca o armonică seara sau dimineața și râde fiică-mea de mine când mă întreabă de ce, iar eu îi spun că de la filmare că am căzut cu calul. Ei i se pare amuzant. Abia acum e legătura cu întrebarea ta: A început să mi se pară și mie. Sunt ca o pisică, am zgârieturi din tot felul de lupte.

Altă „haișenie“ e de pe când filmam la „Cum mi-am petrecut

sfârșitul lumii“ și-am intrat în Dunăre în mijlocul lui noiembrie. Mă așteptam să fie apa mai rece sau așa mi-am spus – că nu e totuși așa de rece. Voiam un prim-plan bun, dar am ieșit cu buzele vinete.

Încă o „haișenie“ maximă datează de când conduceam pe potecile alea prăfuite la filmări la *Ryna* fără să am permis. Reușisem să-i conving pe cei din echipa de producție că nu au de ce să își facă griji și că nu am nevoie de dublură și se relaxaseră. Și chiar conduceam bine.

Cu toate astea, am intrat într-o pompă de benzină la o dublură și s-au trezit la realitate brusca.

Dorothea PETRE este una dintre cele mai apreciate actrițe, cu multe roluri principale; s-a făcut remarcată prin *Ryna*(2006) și *Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii* (2006, r. Cătălin Mitulescu), filme care i-au adus și numeroase premii internaționale. Printre altele a primit Premiul special al juriului pentru cea mai bună actriță, la Cannes Film Festival și Premiul Cea mai bună actriță a anului 2007 (Asociația criticilor de film și a jurnaliștilor de specialitate). A fost distinsă cu Meritul Cultural în Grad de Cavaler de către Președintele României.

Dorian Dron și sevrăjul de după *Neuroleptic*

Alexandru Lamba

Frust și confesiv, romanul „Neuroleptic“ al scriitorului Dorian Dron ne introduce în creierul disfuncțional al unui amnezic, în timpul ședințelor sale de psihoterapie. Deși începe molcom, povestind episoade din copilăria acestuia, romanul crește treptat în tensiune, odată cu dezvăluirea adevăratei mize pe care ședințele de terapie o au. Astfel, primele două capitole au doar un rol de fundament, un reazem de care construcția ulterioară a personajului se va folosi, deoarece toate traumele își au, sub o formă sau alta, sursa în copilărie.

Aflăm că Andrei nu era un copil foarte sociabil, preferând să se retragă într-o altă cameră când părinții săi primeau musafiri. Mai aflăm și că în acea perioadă el prefera să desfacă jucăriile pe care le primea, pentru a le afla mecanismul de funcționare, deși știa că procedând așa le putea strica, iar acest fapt le-ar produce supărări adulților care le-au achiziționat.

Aceasta va fi fost prima dintr-o serie lungă de dileme morale pe care protagonistul nostru e forțat să și le amintească. După episodul cu mașina cu telecomandă care nu mai funcționează, următoarea amintire dureroasă e cea a fugii de bunica sa, către un sanctuar care se

dovedește iluzoriu, deoarece mama sa, care ar fi trebuit să-l protejeze, nu-i ține partea.

Aceste episoade, deși puternice și marcante, pălesc prin comparație cu tumultul provocat de dispariția bunicului. Deși, ca personaj, acesta nu este conturat, efectul telepatic pe care moartea bătrânului îl provoacă în mintea studentului se dovedește a fi unul premonitoriu. De mai multe ori de-a lungul textului ne vom întoarce asupra acestui eveniment, uneori prin translație, către alte personaje, alteori în mod direct.

Trecând peste aceste crâmpie de copilărie și tinerețe fragedă, aspectele pe care insistă să le afle vocea – cea care pune întrebări e o voce nedefinită la început, dar care se va revela pe parcurs drept un psihoterapeut, apoi un personaj central al romanului – sunt cele legate de viața amoroasă a lui Andrei. Iar aceasta se dovedește a fi un soi de carusel, cu suișuri și coborâșuri brutale. Femeile din viața celui interogat și dinamica relațiilor ocupă cel mai mare spațiu în roman, de multe ori interacțiunile și evenimentele fiind povestite din ambele perspective.

Fostește iubite ale lui Andrei sunt foarte diferite între ele, unele lăsându-se purtate de val, altele

fiind mai cerebrale, însă acesta din urmă încearcă să exercite același control asupra lor.

Cea mai puternică relație este cea cu fata cu tricou galben. Deși pe aceasta și-o amintește sincopatic, prin crâmpie pe care, deși și-ar dori, nu le poate lega, însemnătatea ei se ridică deasupra celorlalte. Ea ajunge chiar să-l bântuie în timpul detenției la institutul dedicat tratării bolilor mintale. Aceasta nu este însă și cel mai puternic personaj feminin, deși ocupă o mare parte a minții lui Andrei. O regăsim pictând, mai ales, dar o ascultăm și spunându-și partea de poveste.

Dintre toate, ea este cea mai marcantă, în pictura ei regăsind o contragreutate pentru scrisul

protagonistului, ambele arte realizându-se după ritualuri complexe. Tot ea e cea căreia îi vorbește în episoadele sale de delir.

Totuși, personajul feminin cu cea mai mare relevanță va fi altcineva. Prima dragoste a eroului nostru, Ira, se dovedește a fi jucat un rol mult mai consistent în poveste, acesta fiind deconspirat spre final, când rolurile pacient-medice se schimbă. Nu voi insista mai mult asupra acestei relații, nu vreau să irosc surpriza pregătită de Dorian spre finalul cărții, când firele se înnoadă în mod neașteptat, iar latura polițistă, să-i spunem, devine și ea mai puternică.

Integral în versiunea online

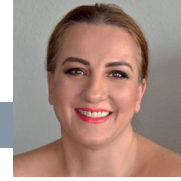
O întrebare pentru Victor Gingiu: Ai pictat vreodată un câine?

Ha-ha! Chiar da. Eram o dată la Clisura Dunării, în tabăra de pictură de la Mraconia. Pictam cu un prieten, în mijlocul pustietății, trăgând în plămâni aerul incomparabil al Cazanelor. Totul era exotic în jur, mă inspira să pictez o lume epurată de mizeriile cotidiene. Și-a apărut un

câine, foarte pornit, un câine-lup – care ne-a atacat. Eram speriat și reflex i-am pus paleta pe față. Câinele a rămas pe loc, nu exagerez – mă privea perplex, iar pe botul lui străluceau stropi galbeni și ocru. În următorul moment am rupt-o la fugă, dar fața câinelui n-am uitat-o nici azi.

Casă dulce, casă

Maria Erzian

A fost odată că niciodată... un câine vagabond. Blana neagră, strălucitoare și aspră, amintea de rădăcinile sale alsaciene. Trupul robust, nu foarte înalt, trăda de-acum rasa metisse, câine comunitar, sau vagabond cum s-ar spune prin părțile ținutului în care trăia. Ieșise din curte, așa cum îi era obiceiul, în fiecare dimineață, când stăpânul pleca la serviciu. La o jumătate de oră după plecarea acestuia, stăpâna urma să-i deschidă larg poarta și începea veșnica joacă cu prietenul său cel mai bun, Călin, fiul stăpânilor, un ghem de copil de puțin peste cinci anișori cu părul roșcovan și ondulat, cu niște ochi albaștri precum cerul și un zâmbet senin și fericit. Țiganilă, căci asta fusese numele cu care se pricopsise în unicul său cămin, cu șapte ani în urmă, ieși în stradă să-și salute vecinii patruzeși așa cum o făcea în fiecare dimineață.

— Băieți, priviți! Am ieșit la joacă! Uf, tare bine e să fii liber!

— Ei aș! răspuse Max într-un lătrat...mai bine stai în curte, e cel

mai sigur loc, n-aș da curtea MEA pentru zece plimbări pe stradă și pentru cea mai frumoasă cățelușă!

— Treaba ta! Eu am plecat la joacă...pe mai târziu băieți!!!

Și Țiganilă, cu trupul său robust și blana neagră precum pana corbului dispăru în fugă spre colțul străzii, trăise atât de multă vreme în libertate, încât libertatea, așa cum o înțelegea el, nu-i aducea nicio primejdie, de unde să știe el, că mașina neagră, oprita la colț, din care au coborât doi oameni vâjnoși cu lanțuri au să-i schimbe radical ideea despre libertate? Într-o clipă lațul se strânse în jurul gâtului și-l smuciră.

— Doamne! Ce-i asta? Se întrebă el chelălăind, trăgându-se îndărăt. Simți o înțepătură și chelălăi stins.

Se trezi o vreme mai târziu într-o cușcă nu prea mare. În jurul său, câinii lătrau nervoși, nesupuși, pentru o clipă a crezut că a murit și a ajuns în Raiul Căinilor, așa că, deschise ușor ochii fiindu-i teamă de ce se întâmpla în jurul său. „Doamne,

ce de frați de-ai mei!“ își spuse sieși și se ridică în labe privind, toți erau nervoși, lătrau sau erau neputincioși, jelindu-și tristețea. Doar lângă cușca lui, un Setter Irlandez, corcit și el, stătea ghemuit în cușca sa...

— Bună prietene! spuse Țiganilă. Eu sunt Țiganilă.

— Ce mai nume! Credeam că numai eu m-am pricopsit cu nume ciudat, salut! Sunt Jar!

— Jar, frumos nume. Ia spune-mi te rog, unde suntem?

— Oh, chiar nu știi? Suntem în căminul pentru căței părășiți. De aici dragă, urmează drumul veșniciei...

— Drumul veșniciei, repeta el, nu înțeleg!

— Da, da, ascultă la mine! Ne vor otrăvi sau ne vor face injecții pentru eutanasiere, altfel spus, drumul veșniciei, spuse Jar stins.

— Tu vorbești serios? întrebă Țiganilă de-a dreptul speriat.

— Firește că da, a spus o cățelușă frumoasă albă dintr-o cușcă învecinată. I-auziți la el, nu a auzit de eutanasiere, hai că-mi vine să răd. Ce mai tomberonez ești și tu?!?

— Ba am auzit, se apăra Țiganilă, atâta doar că nu înțeleg, suntem doar niște biete animale, unele fără stăpân, altele cu stăpân. Eu am stăpân spuse el vesel. Eu am stăpân și-are să vină după mine, o să vedeți voi, spuse el brusc însuflețit.

— Și crezi că interesează pe cineva? întrebă Jar. Chiar pe nimeni. Și eu am avut stăpân, spuse el trist.

— Nu, nu înțelegi... eu chiar am stăpân... îl cheamă Călin, este stăpânul meu.

— Da? Și de ce nu vine să te ia?

— Săracul! Nici nu știe unde sunt eu acum! Se așeză trist într-un colț al cuștii... cât de cumplit. Auzise de curând o poveste: în zona aceea fuseseră otrăviți mai mult de douăzeci de câini fără stăpân într-una din pădurile din apropiere, se jurase că n-are să mănânce nimic de pe stradă, nimic ce i-ar fi fost oferit așa, din întâmplare. Și uite, acum nimerise într-un astfel de „adăpost“. Închise ochii și se întristă... își aminti tot...

Integral în versiunea online

Emilia Toma: arbuștii pitici din zonele de tundră mi-ar descrie cel mai bine romanele

Zenob

Unde îți place să citești și de ce? În casă sau afară...?

Îmi place să citesc oriunde, deși, cel mai des, cititul mă găsește în casă. Oricum, profit de orice ocazie pentru a citi afară, în cafenea, pe terasă, iar dacă mediul e optim (fără raze prea insistente de soare sau adieri de vânt care să interfereze cu ritmul lecturii atunci când îmi dau paginile cărții fără să mă întreb), afară câștigă în detrimentul interioarelor de orice fel.

Ce părere ai despre cărțile de pe rețele sociale, fotografiate sub o creangă, pe o stradă etc.?

Deși îmi place natura, când vine vorba de acel tip de poze le prefer pe cele minimaliste, înconjurare

de 2-3 obiecte relevante pentru întâmplările din carte, pe un fundal simplu, estetic. Dar vorbesc din ce văd la alții, eu nu sunt pricepută la capitolul ăsta și fotografiiez cărțile cum mă taie capul, chiar și sub o creangă sau pe-o stradă, în funcție de locul unde mă găsește finalul cărții – adică momentul când îmi propun să discut pe sociale despre cartea respectivă.

Ce descrieri de natură îți vin în minte acum: de străzi, de păduri, de ape? Ai descrieri în proza ta?

Am câteva descrieri scurte și la obiect, necesare cadrului în care se perindă personajele. Una este a unui parc, IOR-ul, unde protagonistul romanului *O numărătoare inversă* urmărește preț de câteva

sute de metri două domnișoare. Descriu, prin ochii lui, atât parcursul pe aleile șerpuitoare, senzația de căldură nepotrivită pentru o lună noiembrie, frunzele galbene de pe alei. Dar mai mult decât descrierea celui moment, mi-a plăcut, în același roman, când am descris o ploaie ☺

Îți place să-ți prezinți personajele în contexte naturale? Ce peisaj ai descris cu entuziasm? Citează un fragment de proză (a ta sau a altuia) în care apare un copac.

Nu insist pe contextele naturale decât dacă este absolut necesar – adică dacă personajele mele chiar se întâmplă să fie pe acolo la momentul povestirii. Recunosc faptul că cel mai mare entuziasm

l-am avut când scriam despre apropierea morții unui personaj. Se întâmpla într-o pădure pustie pe timp de noapte, era o beznă totală și un drum asfaltat îngrădit de ambele părți de această pădure întunecată. Dar ca să nu devină spoiler, o să dau un alt citat din romanul meu, *O numărătoare inversă*, unde apare și un copac:

Azi eram bine, adormeam îmbrățișați, ne plimbam de mână pe străzi goale și ne arătam unul altuia cuplurile de porumbei de pe crengile copacilor, mâine aveam o discuție despre cum m-am oprit în timp, în anul în care am câștigat ultima luptă. Așa-mi spunea. Și o țineam tot așa, în băi calde sau reci, după cum bătea vântul.

Integral în versiunea online

Totul era transformare

Ioana Miron

Mulți nu ar vrea să fie împreună, uneori vor, despre ceea ce vor, asta nu prea e clar uneori. Acțiunile simple fac oamenii mai buni când sunt lăsați mult timp singuri cu ei. Nimic mai mult. Mental, aproape debilitant, te redescopereai, într-o nouă formulă, în timp ce ne cuibăream unul în altul, ca într-un cocon comun, stând sub două nuanțe de lumină care se potriveau cu privirile, purtând aerul acela boem dintr-o viitoare fotografie de copertă a unei reviste retro-glamour. Își întorcea doar mental, cumva calm, paginile care admirau fiecare imagine împreună, de parcă ar fi fost cea mai bună imagine printată vreodată.

A făcut aproximativ o jumătate de tură de cameră, s-a întors cumva răvășit de furtuna din cap, pe care se străduia atât de elegant să o mascheze. Pe noptieră se afla o sticlă roșie de vin pe care a adus-o ca să ne bucare pe măsură ce soarele începea să apară.

Se aplecă spre mine.

Era o liniște în corpul lui, începea să strălucească. A fost în direcția zămbetului, mereu liniară. Privindu-l în ochi, M nu mai era grăbit să termine, în schimb avea în gesturi o prioritate a mângâierilor, pline de un fel de dragoste.

Lumea de afară era căpușită de marcaje, fiecare mișcare evazivă te forța să-ți pui câte o întrebare.

Te maturizezi atunci când înveți lucruri în joc.

Aveam o stare de spirit bună.

În același fel, viziunile despre viitor au apărut și au dispărut din nicăieri, mimam și făceam joc de rol, *tu ești următorul meu număr*.

Și atunci s-au decalat respirațiile.

Totul era transformare.

Adesea în viață te trezești în cele mai brambura scenarii, care sunt mai ușor de experimentat decât de explicat. Era ziua nopții mari sau noaptea celei mai mari zile și trebuia să ne spunem unul altuia

ce și cum credeam, exact așa cum eram. Ceva mai mult decât simpli participanți, știam deja pe ce parte ne aflam, care a fost contribuția fiecăruia și ce parte am luat cu noi din fiecare. Partea noastră.

A fost într-adevăr un crez personal; ceilalți trebuiau să te ghideze exact, în așa fel încât ajungeai să te cunoști mult mai bine decât credeai că te cunoști. Era mai mult decât o pantomimă personală, era o devenire de moment. Care peste ani conta.

Când există ceva care poate intra cu totul în întuneric acela din fiecare din noi, suntem cu toții conștienți că se pot descoperi fragilități atent mascate. Totul era oarecum natural.

Trebuie să ascultăm, noi nu eram obișnuiți să ascultăm, mai ales ceva despre noi, așa că dacă ți s-a spus „este ceea ce este“, ai avut trei opțiuni, să taci, să râzi, să comentezi vizibil iritat. Totul se bazează pe cum vrei să o iei. Așadar, a te gândi să te lupți cu tine și cu ceea

ce deranjează la tine, nu ai începe doar ceva ce nu ai putea termina niciodată, ci doar crește problemele în care te afli deja cu stima de sine. Oricum ar fi s-o iei, te-ai asigura că ai roțile deja în mișcare pentru noi idei, pentru a evita competiții inutile cu alții și pentru a menține fațada că-i totul ok, sub control.

Odată îndepărtată interfața socială, o anumită intuiție a fiecăruia a fost activată într-un ritm extrem de alert, aveam acolo situații-limită între iubirea profundă de ceva, până în punctul lacrimilor unei căderi nervoase și anticiparea furiei cu trântit de uși. Mințile noastre erau extrem de încântate și alimentate cu starea noastră de atunci. Unii ar putea să înțeleagă că atunci a fost cel mai mare și intens timp de pe pământ. Stăteai calm și centrat. Ceea ce urma să se deruleze va fi fantastic până la urmă.

Integral în versiunea online

Sub lumina felinarului

Sorin Enache

Îată-mă într-o seară ploioasă, cam acum paisprezece ani, pe vremea când încă lucram frezor la o uzină din orașul natal. Aveam palmele tăiate, bătute și nu în ultimul rând, aproape lipsite de piele, pentru că lucram la mână. Așteptam să vină autobuzul, ca să pot merge acasă. A doua zi dimineață trebuia să fiu din nou la muncă, pentru o altă tortură pe lei pușini.

Era foarte frig. După ce că eram rănit ca venit dintr-o încăierare cu lupii, mai eram și înghețat. Asta era viața, trebuia să mă conformez. Dar uite, dragul meu fiu, de ce nu pot să uit seara aia și o cunoscu cu toate detaliile ei. Cum așteptam eu sub felinarul ăla și mă ploua și eram aproape degerat, lângă mine s-a oprit o fată care venea pe trotuar din partea opusă. Cred că era cam de vârsta ta, să zic de douăsprezece sau treisprezece ani. Nici nu am observat-o până când

nu a ajuns la câțiva metri de mine. Avea o umbrelă neagră și o rochiță roșie cu buline. M-a surprins când am văzut că era în picioarele goale, dar na, pe vremea aia mă gândeam că se mai întâmplă. Așa mai umblau copiii neascultători.

Cu niște ochișori verzui și mari m-a întrebat dacă știu unde a zburat păpușa ei. Ciudată exprimage, dar nu am băgat de seamă. I-am rostit, domol, că nu știu, dar dacă mă îndrumă spre locul cu pricina, o pot ajuta. S-a bucurat enorm când a auzit. M-a îndrumat spre stufărișul din spatele trotuarului, iar eu am urmat-o. Cum aproape că înotam prin firele imense de iarbă, mărăcini și alte bălării, îmi era greu să mă deplasez, dar ea zburda ca un mie-lușel. Mi-a spus că, după mâini, sunt un om foarte muncitor și cu siguranță am un suflet bun. I-am răspuns că muncesc foarte mult, aveam nevoie de bani. Chiria nu

se plătea singură iar mama ta a avut ghinionul să-și piardă bursa fix în ultimul an de facultate. Zămbărează, a zis că totul o să fie bine. La fel și cu băiețelul nostru, o să fie sănătos și norocos în viață. Am râs la momentul respectiv, pentru că nu știam nici măcar că mama ta te avea pe tine în burtă, dar am ales să fiu de acord cu ea.

Am mai mers ceva timp și, surprinzător, am găsit păpușa. Semăna leit cu fetița. Am ridicat-o din balta aia plină cu noroi, am încercat să o șterg cât am putut de bine și i-am oferit-o. Nu am să uit niciodată cum a început să sară pe acolo de fericire. Mi-a mulțumit enorm și m-a ajutat să ajung din nou la trotuar. Nu mi-am dat seama când am plecat cu ea în căutarea păpușii că am să pierd autobuzul. Și pierdut a fost. Dar ea mi-a ținut companie până când a venit următorul, la miezul nopții. Interesant e că până atunci, mai

treceau câțiva oameni pe stradă, și toți se uitau la mine de parcă eram nebun.

Chipul ei senin radia atunci când autobuzul a plecat cu mine pe primul scaun de lângă geam. Câteva clipe m-am uitat la șofer, cât am plătit, apoi m-am întors și nu am mai văzut-o. Am crezut atunci că a fugit acasă. Ce naiv am fost. O copilășică ca ea, afară la ora aia?

Ei bine, am ajuns acasă într-un final. I-am spus mamei tale cele întâmplare. A fost puțin sceptică, dar s-a bucurat că am ajutat un copil. Dimineață, în schimb, am rămas șocați. Autobuzul cu care trebuia să plec a fost implicat într-un accident cu un camion. S-au ciocnit atât de tare că nu a supraviețuit nimeni.

Pe fetița aia nu am mai văzut-o niciodată... și legătura aia am făcut-o prea târziu. Abia când am aflat eu și mama ta că te vom avea pe tine.

4 întrebări și 4 poeme cu MÉHES Károly: Ziua pregătirii ficusului pentru iarnă

A consemnat Augustin Cupșa

Dragă Károly, toamna trecută ai publicat o nouă carte de poezie „A fikusz téliesítésének napja” (Ziua pregătirii ficusului pentru iarnă, Editura Prae Kiadó, Budapesta), iar Kocsis Francisko ne-a făcut bucuria de a traduce câteva poeme în limba română. Mi-a plăcut mult poemul titular, unde la final schițezi o dimensiune temporală cu dublu sens – când aduci ficusul înăuntru pentru a-l feri de frig. Deci, când simți că e momentul să aduci ficusul înăuntru? Ți-ai cumpărat ficusul, l-ai primit cadou sau l-ai găsit într-o agenție de presă sau într-o revistă literară unde nimănui nu i-a mai pasat de el?

Ficusul este, bineînțeles, o metaforă, ce altceva? Dar s-a întâmplat, totuși, așa cum se spune în poem. După ce m-am întors de la o întâlnire emoționantă cu foștii mei colegi de clasă, soția mea m-a pus la treabă, m-a rugat să-i dau o mână de ajutor cu ficusul, pentru a supraviețui iernii – era sfârșitul lunii octombrie. La vârsta pe care o am acum (58 de ani), iarna pare din ce în ce mai aproape în fiecare an, în ciuda schimbărilor climatice și a absenței zăpezii și a frigului.

Dacă tot e vorba de timp, mi-ai spus odată că ți-ai petrecut copilăria într-un oraș aproape de granița cu Austria, de unde tatăl tău prindea la tv veștile „adevărate”. La vârsta și experiența ta de acum, unde crezi că este granița dintre știrile reale și știrile false? Există vreo veste reală?

A fost o experiență grozavă pentru mine, când eram tânăr. Aveam Ungaria comunistă în jurul nostru, ca viață de zi cu zi, și televiziunea austriacă (ORF) cu „adevăralul”. Cel puțin, cu o altă explicație pentru lume. Acum, la aproape 50 de ani de atunci, nu mă uit la televizor și de mai bine de un an abia dacă citesc știri.

Care ar trebui să fie atunci mediul care prinde o știre adevărată?

Poate fi poezia? Pot fi poeziile o știre adevărată, mai veridică decât orice altă formă de exprimare? Când ai început să scrii poezie și ce ai simțit când ți-ai citit primele poezii?

O poezie bună e mereu proaspătă și aduce câteva știri, da. La fel ca filmele, după cum am menționat. Aceste două genuri sunt ca niște frați gemeni în ochii mei. Cât despre mine: primele mele poezii le-am scris la 17 ani. Cele rele. Nu le recitesc, mă scutesc de sentimente rușinoase. Copilul meu cel mai mic, Kati, are acum 18 ani și scrie poezii mult mai bune decât am scris eu acum 40 de ani... Așa că prefer să citesc poeziile ei și, de asemenea, multe altele scrise de tinerele talente. Cu toate acestea, nu îmi fac nicio iluzie despre „importanța poeziei și a literaturii” – o folosesc doar pentru că îmi face bine.

Când te întorci la proză? Care este planul tău? Ai un proiect în derulare? Am vorbit despre trecut, dar acum despre viitor: care este cel mai bun limbaj pentru a vedea viitorul: proza sau poezia?

Lucrez în paralel, ca să fiu sincer. E adevărat, când scriu proză, poezia dispare puțin, dar niciodată în totalitate. Când proza adoarme, poeziile ies ca izvoarele

din ascunzătoare. Am chiar două proiecte de proză: să termin volumul al treilea al cărții mele autobiografice și să scriu un roman despre bunicul din partea tatălui, care a avut o viață extraordinară în secolul XX. Apoi, proză sau poezie? Nu-mi pasă – literatura este în dezavantaj în comparație cu filmul sau fotografia.

Integral în versiunea online

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociația-creatorilor-de-ficțiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Editor-șef: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Radu ALDULESCU,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

Ziua pregătirii ficusului pentru iarnă (A fikusz téliesítésének napja)

Méhes Károly

adevăralul e că noi, acești băieți de cincizeci și trei de ani suntem etern copii, de aceea ne adunăm, ca să-i revedem pe copiii de demult, și nu pe acești nenea care au copii străini pentru ceilalți, chiar dacă pe mulți dintre ei i-am cunoscut.

traducere de Kocsis Francisko

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

9 772821 798503